

Voor Job, omdat...

Het meisje van nergens

Het meisje van nergens

Jolande Siffels

© 2014 Jolande Siffels

Proloog

Emanuel Tsoureki

10 juli 1926

Emanuel, door zijn ouders altijd liefdevol Manolis genoemd, is het werkelijk helemaal zat!

Na drie maanden op die verdomde rotboot te hebben gezeten en werk te hebben moeten doen dat hij niet kan, maar ook haat, heeft hij iedereen tegen zich in het harnas gejaagd met zijn uitgebreide dialogen over de hedendaagse politiek in zijn geliefde Griekenland. Ook heeft hij gokschulden gemaakt, die hij nooit terug zal kunnen betalen! Hij moet maken dat hij wekomt.

Hij moet van deze stomme schuit af en waar hij terecht komt, het zal hem een rotzorg wezen, maar hij is er helemaal klaar mee.

In gedachten gaat hij terug naar zijn geboorteplaats Koroni. Het kleine witte huisje met de blauwe deur en raampjes en het indrukwekkende uitzicht op de woest schuimende golven, die wild beuken tegen de rotsen en aan de andere kant, vijftig meter verderop, de rust... de rust van de zee die zacht kabbelend het kraakheldere zandstrandje bedekt met het azuurblauwe water.

Waar hij altijd met zijn vriendjes speelde en zwom. Dat het zover moest komen dat hij daar weg moest gaan, afscheid moest nemen van zijn moeder en zusjes. Zijn vader was opgepakt door de soldaten van Generaal Pangalos. De Generaal had zichzelf na een bloedige staatsgreep op 15 maart tot president benoemd en meteen daarna was zijn vader, een fervent aanhanger van Pavlos Koundouriotis, opgepakt. Manolis zal nooit het geschreeuw van zijn vader vergeten toen hij werd meegenomen: 'Vlucht Manolis, vlucht, de buren zorgen wel voor je moeder... vlucht!!'

Zijn moeder had snel het een en ander voor hem ingepakt en met tranen in zijn ogen heeft hij diezelfde middag afscheid genomen, voordat de soldaten weer terug zouden

komen. Hij is weggerend en heeft dagenlang doelloos, zonder te weten waar hij was, rondgelopen, totdat hij een gedeserteerde soldaat uit het leger van generaal Pangalos tegenkwam, die woeste uitlatingen deed tegen de militaire dictatuur. Samen besloten ze om het mooie schiereiland de Peloponnesus te verlaten en aan te monstere[n] op een schip. Toen ze in Patras aankwamen en naar de haven liepen, konden ze mee op een groot schip richting Italië. Zijn vriend de soldaat had het na een paar weken varen op deze verdomde schuit wel gezien en was in Italië gebleven, maar Manolis vond het eigenlijk wel een avontuur en hij verdiende veel geld met gokken. Maar nu... hij heeft al zijn geld weer verloren en in de hoop dat de kansen zouden keren heeft hij veel schulden gemaakt. En hij is verder van huis dan hij ooit zou kunnen bedenken.

Hij kijkt triest voor zich uit en beseft dat hij meteen moet handelen. Voordat dit schip van de kade wegvaart en weer weken op zee is. Hij laat alles achter en doet net of hij maar eventjes de stad in loopt. Stad? Welke stad is dit eigenlijk? Hij ziet grachtenpanden en een markt. Hij loopt verder en kijkt af en toe over zijn schouder of een maat aan wie hij nog geld verschuldigd is, misschien door heeft dat hij hem smeert.

Niet wetend dat hij dit voor hem onbekende land nooit meer zal verlaten...

Niet wetend dat de militaire dictatuur, waarvoor hij moest vluchten een maand later door middel van een nieuwe staatsgreep voorbij zou zijn...

Niet wetend dat hij hier zijn toekomst tegemoet loopt. Een toekomst waarin het gemis van zijn geboorteland verdrongen wordt door de liefde voor zijn nieuwe vaderland en waarin hij zijn droomvrouw ontmoet, met wie hij trouwt, kinderen en kleinkinderen krijgt en met wie hij een klein bedrijfje opstart...

Niet wetend dat dit bedrijfje eens onder zijn zakelijke leiding een groot, welvarend en bloeiend bedrijf gaat worden... De Amphora Groep...

1

Met een gesmoorde rauwe kreet schiet ik overeind en kijk verwilderd om me heen.

Ik zie de glanzende voile gordijnen zachtjes dansbewegingen maken in de wind voor het openstaande raam, de grote vertrouwde eiken kast in de hoek, het bijbehorende bankje voor ons bed met onze kleren van gisteravond er slordig op neergegooid, nadat we een beetje aangeschoten na een leuke avond uit, giechelend in ons bed zijn gerold en met de armen om elkaar heen in slaap zijn gevallen.

Gelukkig, alles is hetzelfde.

Met hartkloppingen van pure angst en verdriet zie ik vlak naast me Mano liggen, in diepe rust en hoor hem zachte slaapgeluidjes maken.

Hij draait zich een beetje om, waarschijnlijk in zijn onderbewustzijn toch wat gestoord door mijn plotselinge wakker worden.

Wat had ik een afgrijselijke droom! Ik ben er misselijk van. M'n beleving was ook zo echt, alles was zo werkelijk! Oh, wat vreselijk! Ik droomde dat Mano dood was!

Nee! Mijn eigen lieve Mano!

Ik strijk met nog steeds trillende handen m'n lange blonde haren uit m'n gezicht en laat me voorzichtig achterover terugzakken onder mijn dekbed en kruip zachtjes tegen Mano aan. Voel even aan zijn warme lijf, ter bevestiging dat alles nog hetzelfde is, dat hij naast me ligt, levend!

Ik aai hem zachtjes over zijn schouder en rug, zonder hem wakker te maken en langzaam, nog een klein beetje nasnikkend, bang om weer in zo'n nachtmerrie te belanden, voel ik me wegglijden in een nu droomloze slaap.

Met een schok word ik wakker en even, misschien een paar seconden, flitst de nare nachtmerrie door m'n hoofd en ik strek m'n arm uit naar de plek waar Mano ligt om hem te voelen en zacht wakker te maken, zodat we... maar ik voel niets. De plek naast me, waar Mano drie jaar lang, sinds we

bij elkaar zijn, gelegen heeft, is leeg... leeg en koud. En de doffe kloppende pijn in m'n hart is weer terug en ik voel me in een poel van ellende zakken... nee... nee.

Het was zo echt, die droom.

In die bijna realistische droom werd ik wakker uit de verschrikkelijke nachtmerrie en hij lag zo lief slapend naast me, met die oh, zo bekende zachte slaapgeluidjes. Het is of ik nog steeds zijn warme lijf, dat vertrouwde lichaam waarvan elk plekje door mij ontdekt is en waar ik zo van hou, naast me kan voelen.

Tranen voel ik over mijn gezicht glijden en m'n hart trekt zich samen als ik beseft dat de ergste nachtmerrie die ik me kan voorstellen werkelijkheid is.

Was ik maar weer terug in die droom! Lag hij maar weer naast me te slapen!

Soms maken dromen nachtmerries van voorbijgebeurtenissen, maar soms maken dromen een sprookje, vooral wanneer het leven een nachtmerrie is.

En nu ik zit midden in die nachtmerrie en denk met afgrijzen terug aan de telefoontjes van gisteren, uit Koroni. Eerst een man, die me met een afgrijselijk Grieks accent in het Engels vertelde dat het sportvliegtuigje, waar Mano heel graag mee vliegt, van de radar verdwenen was.

Hij vertelde dat het in zee is neergestort en uit wat ik begrepen heb van het onsamenhangende verhaal aan de andere kant van de lijn heeft een pleziervaartuig het zien gebeuren. Het is er zo snel mogelijk heen gevaren en er zijn diverse brokstukken, zoals een stuk van de staart en een brokstuk van een vleugel uit het water opgevist. Maar het is heel duidelijk dat Manolis, cynisch genoeg tijdens het uitoefenen van zijn grote hobby, ten onder is gegaan.

Mijn eigen Mano, die al jaren zijn brevet had en er zo ontzettend van kon genieten om van eiland naar eiland te vliegen met zo'n klein sportvliegtuigje.

Gedachteloos en ontzet heb ik de telefoon neergelegd, maar na enkele ogenblikken kreeg ik weer een belletje, nu van een andere man die me redelijk gevoelloos uitlegde dat de

autoriteiten in samenwerking met de kustwacht, Manolis dood hebben verklaard en dat in de komende dagen, het kan nog even duren, maar dat in de komende dagen alle officiële papieren naar ons toe worden gestuurd. En of ik nog maar even wat vragen wil beantwoorden. Dat heb ik op een verdoofde, mechanische manier gedaan en heb vervolgens de telefoon uitgezet.

Anderhalf uur lang heb ik verbijsterd met mijn telefoon in mijn hand naar buiten zitten staren, zonder te zien dat de dag overging in de avond. Zonder de merel te horen die zoals elke avond haar lied zingt in de boom voor ons raam.

Totdat er op de deur van ons - oh, was het nog maar ons! - appartement werd geklopt en ik Dorinthe hoorde vragen waar ik bleef. Het was onze gezamenlijke avond en er werd van mij verwacht, zoals elke vrijdagavond, dat we allemaal in de grote eetkamer beneden het diner zouden gebruiken.

Het besef dat ik diegene moest zijn om dit apocalyptische nieuws aan de hele familie te moeten vertellen was natuurlijk verschrikkelijk. Maar na een paar minuten ben ik naar beneden gegaan en in de bibliotheek was de familie al aan het aperitief, wat voor het avondeten gebruikelijk is.

Mijn schoonmoeder Sofia, die we vreemd genoeg altijd bij haar voornaam noemen terwijl we haar man, mijn schoonvader, die een half jaar geleden door een hartaanval gestorven is, altijd papa, of papa Pali (hij heette Palinourios) hebben genoemd, keek me wat bevreemd aan toen ik binnenkwam.

Het bleek dat Dorinthe de familie al uitvoerig had ingelicht dat ik overstuur en huilerig antwoord had gegeven. Natuurlijk was het heel erg om te moeten vertellen van het neergestorte vliegtuigje en daarbij de vermissing en de definitieve doodsverklaring van Mano en logischerwijs is er van het gezamenlijke diner niet veel gekomen.

Anna, de vertrouwde huishoudster die al tientallen jaren in dit huis voor de familie Tsoureki werkt en meer familie is dan werknemer, liep met betraande ogen totaal overstuur met wat hapjes en drankjes rond, al was het alleen maar

om wat te doen te hebben. Mano was haar lievelingetje, vooral na de dood van mijn schoonvader, dus ook zij had het er erg moeilijk mee.

Mijn schoonmoeder had zich geschokt teruggetrokken in haar eigen appartement en door mijn zwager Pericles, in de wandelgangen Per genoemd, werd ik bestookt met vragen, waar ik natuurlijk ook geen antwoord op wist.

Zo gauw als ik kon, ben ik weer naar boven, naar bed gegaan waar ik nog uren heb liggen huilen tot ik in slaap viel.

Als ik ons bed uitstap, beseft ik dat ik hier altijd een schrijnende, nostalgische maar ook gedetailleerde herinnering aan zal houden en ik kijk triest door de half openstaande deuren naar de aanblik van het roze ochtendgloren, met vage flarden van dauw die druppels achterlaat op de bladeren van de zware overhangende takken van de knoestige oude bomen die her en der verspreid staan in de tuin, nou, zeg maar park.

Ik betwijfel of ik hier ooit nog zo van kan genieten zonder Mano.

De rododendrons en de bougainville die overgrootvader Emanuel (in de wandelgangen Manolis genoemd en naar hem is mijn eigen Mano vernoemd) uit Griekenland heeft laten komen nadat hij een vermogen had verdiend met zijn bedrijf, staan rondom tegen een prieeltje aan en dat was ons favoriete plekje.

Hier konden we in de avondschemering genieten van de mooie omgeving: de aanblik van het imposante, twee verdiepingen hoge oude huis met de grote zolder waarop de kleine dakkapelletjes zo vreemd geplaatst zijn en aan de zijkanten, veel later aangebouwd, de twee robuuste vleugels met daarop de spits toelopende torentjes. Wat eens moderne architectuur heeft geleden is nu een merkwaardig, ouderwets maar indrukwekkend geheel. En rondom het huis die prachtig aangelegde tuin.

Maar wat het prettigst was, we konden hier ongestoord met elkaar praten zonder het idee te hebben dat we afgeluisterd werden. Nu zal er niet echt afgeluisterd worden, maar mee-

luisteren, kan wel degelijk. Want als je met een grote familie samen in een huis, al is het bijna een kasteel, woont, heb je altijd het beklemmende gevoel dat de muren oren hebben.

Lusteloos kleed ik me aan en besluit eerst, voor ik de familie onder ogen moet komen, naar buiten te gaan, naar ons plekje.

Ik loop via onze eigen voordeur naar buiten en even zie ik een glimp van Anna, die een stofdoek uitslaat en ik loop snel de hoek om en meteen bots ik tegen iemand op en kijk in het betraande gezicht van Dami.

In een nanoseconde zie ik een flits van woede in zijn donkere ogen, maar meteen daarna is het weg en verschijnen er grote tranen die langzaam uit zijn ooghoeken naar beneden rollen.

Hij pakt me bij m'n armen en vraagt: 'Hoe is het met je? Het is allemaal zo verward, er is zoveel te regelen en te doen, waar moeten we beginnen?' Hij slaat een arm om me heen en samen lopen we naar het prieeltje, waar ik zo graag alleen had willen zijn.

'Hoe het gebeurd is, weten ze nog niet precies, daar heb ik vanmorgen over gebeld, dat zijn ze nog aan het uitzoeken. Het is onverklaarbaar, want het weer was prima, dus er moet iets anders aan de hand zijn geweest,' gaat hij door, niet in de gaten hebbend dat ik hier dus helemaal geen zin in heb. 'En je moet voor een lijst zorgen.'

Ik kijk hem vragend aan. 'Een lijst? Wat voor een lijst?'

Dami veegt z'n ogen af aan zijn mouw en kijkt me verbaasd aan. 'Nou, een lijst van alle werknemers natuurlijk, die heb ik toch niet, dat ligt bij jullie, waarschijnlijk in het bureau van Mano.'

'Pardon, je verwacht toch niet van mij dat ik aan een lijst heb gedacht, waarvoor eigenlijk, daar ben ik totaal niet mee bezig.'

Ik laat me in het prieeltje op het ijzeren witte bankje zakken waar ik zo vaak met Mano gezeten heb en begin te huilen. Met de handen voor m'n gezicht komt langzaam het

verdriet los. Het is nog niet helemaal het verdriet van het verlies van Mano, dat is nog niet eens tot mijn volle bewustzijn doorgedrongen, maar de mededeling dat hij doodverklaard is en het besef dat het grote missen nog moet komen, samen met het oude verdriet dat als een ingesponnen cocon diep in mijn geest verstopt zit, doet mij huilen, zo huilen en het is of ik oude, achterstallige pijn aan het inhalen ben.

Dami staat er wat onbeholpen bij en weet niet zo goed wat hij zeggen moet.

'Deb,' probeert hij aarzelend. 'Sofia wil heel graag een herdenkingsceremonie.'

Door mijn tranen heen kijk ik hem aan en zeg: 'Wat? Nu al? Jemig, ik ben nog niet zover hoor, jullie moeten me niet zo opjagen. Laat me maar, laat me hier maar even zitten, het gaat zo wel beter, het is nog steeds de schok en ik kan nu nog niet zo goed nadenken.'

Weifelend kijkt hij me aan, maar loopt daarna langzaam terug naar het huis. Hij kijkt nog even achterom, niet wetend of hij me wel zo achter kan laten en ik blijf hevig nasnikkend, als een kind met de armen om mijn knieën geslagen zitten en het duurt voor mijn gevoel uren voordat ik weer een beetje normaal kan adem halen.

Maar op een gegeven moment, wanneer ik wat rustiger word, besef ik dat Dami, die door zijn moeder altijd op z'n Engels Damian wordt genoemd, wel gelijk heeft.

Het gaat hier niet alleen om mijn eigen verdriet, maar ook om de andere familieleden en het bedrijf. Het bedrijf, de Amphora-Groep, waar Mano samen met zijn vader jaren keihard voor gewerkt heeft. Waarvoor hij nu ook naar Griekenland is gegaan om kristalpoeder in te kopen, dat nodig is voor de kleuring van de nieuwe oogmake-up voor volgend jaar.

Ik sta op en loop nog wat verder de tuin in om te bedenken, wat er nu als eerste gedaan moet worden.

De lijst, eerst de meest belangrijke mensen van het bedrijf inlichten, maar daarvoor nog overleg met de familie. Er

moet voor alle buitenstaanders natuurlijk duidelijkheid komen en we moeten hierin samenwerken. Dat we bijvoorbeeld niet dezelfde mensen bellen of nog erger, iemand vergeten te bellen. Gedecideerd draai ik me om en loop terug naar onze voordeur.

Er zijn twee vleugels aan het oude huis gebouwd, waar in elke vleugel twee appartementen zijn gemaakt. Aan de ene kant woont Sofia en daarnaast wijzelf, Mano en ik.

Aan de andere kant, in de andere vleugel, wonen de andere twee zoons met hun vrouwen, Pericles (Per), die samen met Christina drie kinderen heeft en Damianos (Dami) die zeer tegen de zin van de ouderwets denkende familie in samenwoont met Dorinthe.

Ieder appartement heeft zijn eigen voordeur en dezelfde indeling en is zeer ruim van binnen.

Door de eigen voordeur kom je in de hal met een eiken trap en drie deuren. Een deur naar de keuken, een andere deur die naar een gangetje leidt dat het appartement met het oude huis verbindt en een deur naar de ruime woonkamer met het uitzicht op de tuin.

Boven is er een gang met een tussendeur die ook met het grote huis in verbinding staat en vier slaapkamers en suite. Alles is zo gesitueerd dat de gezinnen hun eigen leven kunnen leiden zonder elkaar lastig te vallen en toch een gezamenlijke familiesfeer hebben door het oude gedeelte van het huis gemeenschappelijk te gebruiken.

Ik doe onze voordeur open en loop de woonkamer in, naar het bureau van Mano.

Als ik uit het raam kijk zie ik dat Anna op de binnenplaats staat, voor haar eigen vertrekken. Anna ziet er erg verdrietig en moe uit, valt me op. Ze zal na het verschrikkelijke nieuws van gisteravond niet hebben kunnen slapen. En ze is de jongste niet meer. Mano weet niet beter of ze is altijd in zijn leven geweest en ze wordt beschouwd als familie. Vanaf haar jeugd is ze het kindermisje van eerst Palinourios, mijn schoonvader en later van de drie jongens geweest en

nu maakt ze nog steeds elke avond trouw het eten klaar voor mijn schoonmoeder en op vrijdag voor de hele familie. Ik zie dat ze met hangende schouders naar binnen loopt, haar grote woonkeuken in, die zich centraal achter de grote, brede eikenhouten trap in de imposante hal van het grote huis bevindt. Naast de keuken zijn een aantal kamers welke zij in gebruik heeft, maar meestal is ze toch in de keuken bezig of zit ze naast het grote fornuis met een boek in haar gemakkelijke stoel.

Ik schuif de la van het bureau open waar al de gegevens van het personeel in liggen, pak de stapel eruit en loop ermee naar de bank. Gelukkig heeft het bedrijf altijd mijn belangstelling gehad en weet ik er het nodige van.

Op de lijst staan alle namen die op de hoogte moeten worden gebracht van de tragedie en ik kijk alles snel door of ze actueel zijn en neem ze mee naar de bibliotheek.

Ik loop door onze hal, via het gangetje de ruime ontvangsthal in, tussen de trap en de imposante voordeur door, over de grote vierkante witte en zwarte marmeren plavuizen.

Altijd blik ik eventjes langs de trap omhoog en kijk naar het prachtige glas-in-lood werk aan het einde bovenaan. De brede trap deelt zich boven naar links en naar rechts, naar de desbetreffende vleugels. Maar nu loop ik rechtdoor de bibliotheek in en vind daar Per en Dami druk sticulerend in gesprek.

'Is er nieuws?' vraag ik, met ver weg ergens in mijn achterhoofd een klein vonkje hoop op een berichtje over een overlevingskans van Mano of dat ze hem misschien wel gevonden hebben.

'Nee, sorry, er is geen nieuws uit Koroni. We hebben nog wel met de autoriteiten gebeld en over alles een bevestiging gevraagd, maar het schijnt daar zo helder te zijn als glas. Hij is neergestort en daarbij om het leven gekomen.' Per slikt even en geeft me een blaadje met aantekeningen. 'We zijn nu de herdenkingsdienst aan het bespreken. Ik denk dat je het er wel mee eens zult zijn.'

Hij kijkt me aan en ik zie wat meelij in zijn ogen. 'Gaat het allemaal wel? Je ziet er slecht uit.'

Ik probeer een glimlachje op mijn gezicht te toveren en zeg: 'Ik denk dat ik er net zo uit zie als ieder ander die net haar man heeft verloren,' en ik hou mijn mapje met namen omhoog. 'Ik heb hier de lijst met alle adressen van de werknemers en die moeten zo snel mogelijk een berichtje krijgen. Dat moet Tineke maar doen, die is al zolang de secretaresse van Mano, ze kent iedereen. Ik zal haar zelf als eerste inlichten, dan kan zij het over nemen, mee eens?'

Per en Dami kijken elkaar aan en even komt het op me over alsof ze een vreemde blik wisselen. Het lijkt wel iets van antagonisme of misschien zelfs wel een waarschuwing naar elkaar toe, maar die flits is zo snel voorbij, dat ik het me wel verbeeld zal hebben, want ze knikken allebei bevestigend.

Per vervolgt een beetje weifelend: 'De herdenkingsdienst is over drie dagen, vind je dat goed? Dan is iedereen wel op de hoogte en volgens de wens van mama houden we het sober, geen poespas, intiem.'

En Dami zegt: 'Als ieder van ons een eenvoudig lijstje maakt van diegenen die er toch bij moeten zijn, dan nodigen we ze uit, maar hou het klein alsjeblieft, mama kan het zo slecht aan allemaal, ze heeft de dood van papa nauwelijks verwerkt. Ze heeft op het moment geen controle over zichzelf en we zijn bang voor een scène. Daar zitten we dus niet op te wachten, het is allemaal al erg genoeg.'

Ik draai me om en terwijl ik wegloop zeg ik: 'Maak je maar niet bezorgd, zoals jullie weten heb ik buiten jullie om geen familie, en een scène zal ik niet maken, ik beheers me wel, ik heb me net al genoeg laten gaan, sorry daarvoor.'

Ik kijk even verontschuldigend om naar Dami en loop terug naar onze vleugel.

Ik voel me ziek, misselijk.

Niet zo vreemd natuurlijk, maar ik moet even wat eten, anders komt die scène er misschien wel en na die belofte van net kan ik dat nu niet meer maken.

Ik ga naar de eenvoudige maar gezellige keuken die we nog niet eens zo lang geleden hebben laten plaatsen. Er stond vroeger een donkere eiken keuken in en wij hebben nu voor een lichte, maar wel kleurige landelijke sfeer gekozen. De tranen schieten in m'n ogen als ik denk aan papa, die vlak voor zijn dood lachend en wat gekscherend zei dat de Griekse invloed hier duidelijk te merken is. Nou, nu niet aan denken, knor ik op mezelf, eerst wat eten en dan aan het werk. Er moet een hoop geregeld worden en ik kan niet alles aan de broers overlaten.

2

De herdenkingsplechtigheid was sober.

Geen publiek vertoon, maar alleen een intieme kring van bloedverwanten en vrienden.

We stonden allemaal bij elkaar in de tuin, waar Sofia een dag ervoor de tuinman een verhoging had laten maken, waarop een grote foto van Manolis was neergezet met daaromheen de bloemenslingers die de dochtertjes van Pericles en Christina in elkaar hadden gevlochten.

Ik was blij verrast dat ik mijn vriendin Charlotte zag staan, met wie ik samen op school heb gezeten en met wie ik altijd in contact ben gebleven. Ze stond samen met haar man Raphael wiens arm ze stevig vast hield en toen ze me naar haar zag kijken, knikte ze me toe en zag ik haar lippen trillen van ingehouden emotie. Zij wist als geen ander hoe gelukkig ik met Mano was.

Ik heb na de herdenkingsceremonie nog aan hen gevraagd of ze mee naar binnen wilden gaan, om nog even wat te drinken, maar ze hadden daar jammer genoeg geen tijd voor. Na afloop stopte Charlotte een briefje in mijn hand en knuffelde me, waarna ze allebei de auto instapten en wegreden.

Nu, een dag later, en ik er aan terugdenk, vraag ik me af waar ik dat briefje toch gelaten heb.

Even kijken, ik had m'n zwarte tas mee, nee, daar zit het niet in. Ik loop naar boven, naar onze slaapkamer en kijk overal. Ook onderzoek ik de kleren die ik aanhad tijdens de ceremonie, maar ik kan het briefje nergens vinden. Dan maar weer terug naar beneden. In het bureautje? Ook niet. Ik snap er helemaal niets van. Ik hoop dat er niets belangrijks in stond, alleen wat lieve goedbedoelde troostwoordjes. Nou, die kan ik eigenlijk best gebruiken. Ik voel weer de misselijkheid opkomen en ga naar de keuken en schenk een glas melk in. Ik kijk peinzend naar het glas in m'n hand en zie dat ik het lievelingsglas van Mano heb gepakt. M'n keel wordt dichtgeknepen en tranen schieten in m'n ogen.

Mano, mijn eigen lieve, grappige Mano, waarom heb je me hier alleen achtergelaten? Hoe kon je dit nou doen? We hadden zoveel plannen: reizen, kinderen, de zaak uitbreiden. Intens verdrietig laat ik me op een stoel aan de ronde eettafel zakken en hoor opeens geroep. Ik vlieg op en droog mijn tranen met het puntje van de theedoek, net voordat Nikoletta binnen komt stormen.

'Ik heb geklopt hoor, ik heb geklopt, maar ik moet je dit geven want daar staat jouw naam op en ik kan nu lezen want ik ben al zes jaar!'

Achter elkaar aan komen de andere, jongere zusjes naar binnen, het is meteen vol met druk geklets, hoge kinderstemmetjes en een geur van pas gewassen haar en schone kleertjes.

De jongste stopt een beetje verlegen haar vinger in haar mond, maar Nikoletta roept opgewonden door: 'Ik kon mama niet vinden en toen ging ik haar zoeken in de slaapkamer en toen zag ik dit op bed liggen, is toch van jou?'

'Ja, lieverd, dit is van mij en ik vind dat je heel goed kan lezen, maar,' en ik leg mijn hand op haar hoofdje, 'lag dit echt in mama's slaapkamer?'

Ze geeft geen antwoord, maar stormt met dezelfde vaart waarmee ze binnenkwam de keuken weer uit, haar twee zusjes automatisch achter haar aan hollend en ik hoor haar tegen Anna schreeuwen dat ze heel goed lezen kan.

Als ik de deur van de keuken dicht doe, hoor ik Anna nog wat brommen, maar ik haal de brief uit de open gescheurde envelop. Wie heeft het in zijn of haar hoofd gehaald om die brief te openen?

De kinderen? Doen zulke jonge kinderen dat? Ik kan het me niet voorstellen.

Het is vast een vergissing geweest.

Iemand die dacht dat de brief voor hem of haar bestemd was en hem automatisch heeft geopend. Nou ja, even kijken wat Charlotte me geschreven heeft.

Tien minuten later zit ik nog steeds aan de keukentafel met de brief in m'n schoot.

Wat bedoelt Charlotte hier nu mee?

Nogmaals lees ik de paar regels die in de brief staan. Het zijn helemaal geen troostwoorden: dit is een waarschuwing. Ze schrijft dat Mano haar een keer heeft toevertrouwd dat hij bang is dat ik het heel erg moeilijk zou krijgen als hij er ooit eens niet meer zou zijn. En dat ik haar meteen moet bellen als er iets is of als ik haar nodig heb.

Wat bedoelde Mano daarmee? Of heeft Charlot het helemaal verkeerd begrepen?

Voordat ik hierover ook maar even kan nadenken staat Christina aan de voordeur te bellen.

Vanaf de keuken zie ik haar staan, een beetje zenuwachtig aan haar mouw frommelend. Ja, het hakt er bij haar natuurlijk ook in, ze heeft aan haar drie kinderen moeten vertellen dat ze oom Mano nu ook nooit meer zullen zien en dat vlak na de dood van opa Pali! Leg dat maar eens uit.

Ik ga naar de gang om open te doen en loop meteen terug naar de keuken, verwachtend dat Christina wel achter me aan komt lopen. Als ze dat niet doet, draai ik me verbaasd om. 'Is er iets, Christina? Kom je niet verder?'

'Nee, ik wil alleen maar uitleggen waarom de meisjes jouw brief terug kwamen brengen, ik had hem namelijk op de vloer in de grote hal gevonden en hem in m'n zak gestopt. 's Avonds, tijdens het uitkleden is hij waarschijnlijk uit mijn zak gevallen.'

'En hij is vanzelf opengegaan?' vraag ik lachend, en schrik een beetje van haar reactie als ze tegen me uitvaart: 'Nou, ik weet niet hoe dat komt, maar dat moet je zelf maar uitzoeken, alsof het zo belangrijk is!'

En ze stormt op precies dezelfde manier als haar dochter kort daarvoor de voordeur uit en ik doe met opgetrokken wenkbrauwen verbaasd de deur achter haar dicht.

Peinzend over haar vreemde uitval doe ik het slot erop en doe ook de tussendeur naar de grote hal op slot. Ik heb even geen zin in andere mensen, al is het familie.

En ik moet nodig wat eten trouwens, ik ben weer hartstikke misselijk dus ga ik snel een paar boterhammen klaarmaken.

De volgende ochtend vroeg krijg ik een telefoontje van de advocaat van Mano.

'Ja uhh Deborah, gefeliciteerd, uh pardon... gecondoleerd met het verlies van Manolis. Ik hoop dat je zo spoedig mogelijk hier op mijn kantoor kunt komen. Voordat je met de hele familie naar de notaris gaat voor het testament van Mano, zou ik iets met je willen bespreken.' Een beetje in mezelf lachend om die stomme verspreking, die hij overigens heel vaak maakt, antwoord ik hem: 'Natuurlijk maak ik meteen een afspraak met je secretaresse, maar kun je ook zeggen waar het over gaat?'

Maar hierover kan hij niets per telefoon zeggen en hij dringt er nogmaals op aan dat ik maar naar zijn kantoor kom en het liefst echt zo snel mogelijk.

Hij verbindt me door en met zijn secretaresse spreek ik af dat ik er diezelfde dag om twee uur 's middags zal zijn en ga me meteen aankleden.

Als ik een paar minuten eerder dan afgesproken bij hem binnenstap, merk ik dat hij iets gereserveerder is dan gewoonlijk.

Als Mano iets zakelijks met hem te regelen had, ging ik meestal met Mano mee, zo bleef ik een beetje op de hoogte van de gang van zaken van het bedrijf en vaak maakten we er samen ook een gezellige dag in de stad van.

Ik moet even een traan wegslikken als ik daar aan denk.

Hij nodigt me uit om aan de andere kant van zijn bureau te gaan zitten en schraapt zijn keel.

Ik moet heimelijk een beetje lachen om dit formele gedoe, maar het maakt me ook nerveus.

Moet ik me zorgen maken?

Zou hij alles van het testament van Mano weten en me nu alvast op het ergste voorbereiden?

Word ik - als weduwe - onverzorgd achtergelaten of nog erger, het huis uitgegooid?

Hij ziet me wat onrustig heen en weer schuiven op m'n stoel en schraapt voor de tweede keer zijn keel.

Oh jee, nu maak ik me echt zorgen!

'Deborah,' zegt hij en kijkt me scherp aan. 'Mano heeft een tijdje geleden, na de dood van zijn vader, zijn testament aangepast en aan mij gevraagd je voor te bereiden en je moet niet schrikken...'

Oh, zie je wel, hij is op de hoogte!

En Mano heeft hem gevraagd me in te lichten, zodat ik niet flauwval als ik het slechte nieuws hoor, wanneer ik samen met de hele familie bij de notaris zit. Oh, shit, ik moet weer op kamers en opnieuw een baan gaan zoeken, mijn auto verkopen en...

'Maar je erft alles! Dat houdt in, het bedrijf, het huis...'

Maar ik hoor hem niet meer, het duizelt me en ik buig me voorover want het wordt helemaal zwart om me heen.

Ik hoor hem in de verte praten. 'Deborah, Debby, Debby...'

Heel vaag hoor ik hem weglopen en hij komt even later terug met een glas water.

Ik neem een slokje en haal diep adem.

Hoe kan dit, dit kan toch niet?

Ik krijg een natte lap op mijn voorhoofd.

Hé, gadverdamme!

Denk een beetje om m'n haar, ik kan toch niet met een natte kop de deur hier uit lopen, wat zullen de mensen zeggen?

Oh, oh, Deb, echt wat voor jou om zulke vreemde dingen in je hoofd te halen wanneer je geest iets niet verwerken kan, zeg ik tegen mezelf en denk meteen daarna aan de eeuwige versprekingen die deze advocaat Stephen altijd heeft. Maar goed dat hij niet in de rechtszaal staat!!

Ik begin te giechelen en besef dat ik overspannen reageer.

Ook krijg ik weer een misselijk gevoel en ik wil maar een ding: naar buiten, frisse lucht!

Rustig nu, diep ademhalen. Zit rechtop en blijf kalm.

Gedraag je 'Mano-waardig!'

Weer even een giechel, maar ik ga recht zitten, haal nog een keertje diep adem en kijk Stephen – die ik nog nooit bij z'n voornaam heb genoemd, ik zeg altijd bij mezelf 'meneer de advocaat' – die ondertussen weer op z'n stoel tegenover

me heeft plaats genomen, recht aan en vraag: 'Begrijp ik het goed? Kan ik in het huis blijven wonen?'

'Goh Debby, je liet me wel even schrikken zeg, gaat het weer?' Hij kijkt me vragend en met een bezorgde blik aan, maar reageert dan meteen op mijn vraag: 'Ja, Mano heeft als eerste zoon en erfgenaam gewild dat het huis op jouw naam komt te staan, met een bepaling dat er vruchtig gebruik, uh, sorry, vruchtgebruik zal zijn voor de hele familie zoals ze er nu wonen. Ze mogen je uitkopen als je een nieuwe relatie krijgt en ergens anders een leven op wilt bouwen, maar...'

Hij zit met zijn ellebogen op het bureaublad en zet zijn vingers rechtop tegen elkaar. 'Het bedrijf staat nu ook op jouw naam, omdat je daar al erg bij betrokken bent door steeds met Mano mee te gaan. Het verschil is dat je nu algemeen directeur bent. In het geval van een erfgenaam van Mano gaat alles naar het kind en zou jij, net als de andere familieleden het uhh, vruchtgebruik hebben en jij zou alles beheeren tot het kind meerderjarig zou zijn. Maar, dat is alleen nu niet van toepassing, toch?'

Hij schraapt weer zijn keel en ik denk bij mezelf dat hij erg onzeker op me over komt als hij zo doet, hij vindt dit waarschijnlijk erg naar om te doen, want Mano is tenslotte in de loop van de jaren een goede vriend van hem geworden.

Maar Stephen gaat door: 'Dit ga je straks allemaal samen met de familie van de notaris horen, maar Mano wilde dat je al op de hoogte was om op de familie een solide indruk te maken, terwijl het testament voorgelezen wordt. Er zijn nog wat kleinere zaken die we samen moeten bespreken, maar dit was nu even het belangrijkste. Bereid je voor: de familie zal gaan protesteren, maar uiteindelijk zullen ze het moeten accepteren en ik wens je daarbij veel sterkte, want het zal niet makkelijk voor je worden.'

Ik zit hem nog steeds sprakeloos aan te kijken.

Ten eerste door alles wat ik net heb gehoord en wat nog niet goed tot me doorgedrongen is en ten tweede doordat ik

nog nooit zo'n lange zin foutloos uit zijn mond heb horen komen.

Hij staat op, schuift zijn stoel achteruit, komt naar me toe en geeft me de papieren van het testament.

'Dit zijn de kopieën, de originele documenten krijg je van de notaris.'

Ik sta ook op en pak mijn tas.

'Debby, als je ook maar ergens mee zit, vragen hebt of iets anders, kom alsjeblieft naar me toe, ik zal er altijd voor je zijn, waar en wanneer dan ook, beloofd?'

Hij geeft me een hand en legt zijn andere hand met een troostend gebaar boven op de mijne.

Ik weet niet zo goed wat ik zeggen moet dus ik stamel zo iets van: 'Ja, okè, uhh, het is allemaal nogal veel, en dat zonder Mano, maar ik ga nu maar...'

Nog verdoofd door dit onverwachte nieuws loop ik ver dwaasd naar buiten.

Als ik in mijn kleine sportwagen zit, dringt het pas volledig tot me door.

Wat heeft Mano hiermee bedoeld? Het bedrijf was zijn lust en zijn leven, ja, ik heb het ook altijd fijn gevonden om op de hoogte te zijn en mee te denken. Maar ik ben nooit in vaste dienst geweest. Natuurlijk is het een interessant bedrijf!

Het is een in- en verkoopconcern van cosmetica en daarbij worden er ook regelmatig nieuwe producten ontwikkeld, de passie van Mano! Het bedrijf groeit nog steeds en er werden onlangs weer diverse mensen aangenomen. Ook voor de nieuwe make-uplijn was hij druk in de weer, hij had het over niets anders en ik ging daar wel in mee. Ik vond het ook leuk om alles eerst zelf uit te proberen en om de verpakking uit te zoeken. Hij had zelfs nog het idee om een parfumlijn te ontwikkelen en met veel poeha te lanceren! Nou, daar zal voorlopig niets van komen, ben ik bang.

Ik start mijn auto en rijd langzaam naar huis.

HUIS!!!!

Jemig, wat moet ik tegen Sofia zeggen. Haar man net een half jaar dood. Nu haar zoon dood. En op de koop toe is haar huis haar eigendom niet meer! Mano! Wat heb je gedaan? Ik zie totaal niet waar ik rij. Maar op de automatische piloot kom ik veilig aan bij het oude ijzeren hek van het huis, dat aan het begin van de 400 meter lange oprijlaan staat.

Dat hek geeft toegang geeft tot het domein en er zijn, heel lang geleden, wel honderd kleine bronzen afbeeldingen van amphora's tegenaan gemaakt. Ze zijn nu verweerd en je moet goed kijken wil je ze herkennen. Ik vind dat oude verweerde van de bijna onherkenbare vazen erg mooi. Elke keer als ik in mijn auto op het knopje druk en de hekken automatisch open gaan, kijk ik ernaar en het geeft me een gevoel van trots dat ik bij deze familie hoor met zo'n indrukwekkende achtergrond en historie.

Als ik vervolgens over de oprijlaan rijdt die omzoomd is door een haag van oude eiken, kom ik bij de bijna groteske voordeur aan van het huis.

Er zijn een aantal Grieks betegelde trappetjes die naar een bordes leiden met ook weer aan iedere kant van de hoge, brede voordeur een goudgele amphora. De vrouw op de vazen stelt de godin Athene voor, heeft Mano me verteld toen ik met verbazing en ontzag hier de eerste keer op visite kwam, om aan de familie voorgesteld te worden.

Maar dat is al weer drie jaar geleden, peins ik en ik zal het nu zonder Mano moeten doen.

Niet te geloven dat dit nu van mij is. Maar zo voelt het niet. Het kan natuurlijk ook niet. Dit gaat de hele familie vast aanvechten. Nou, besluit ik terwijl ik m'n autootje in de garage zet, ik laat het vooralsnog maar over me heenkomen. Wacht eerst maar af hoe de familie reageert.

Ik open m'n voordeur, loop naar binnen en leg de papieren die de advocaat me heeft gegeven op het bureau. Daar kijk ik straks wel even naar. Er is nog iets wat de advocaat heeft gezegd, maar ik kan het me niet meer herinneren. Vaag in m'n onderbewustzijn broeit er iets maar ik kan de vinger er

niet opleggen. Mijn geest die me beschermt? Nou, die heeft het de laatste tijd ook erg druk. Ik loop naar boven, trap m'n schoenen uit en ga op mijn bed, ons bed liggen. Oh Mano, ik mis je. Ik hoef het huis niet en het bedrijf ook niet, ik wil alleen maar jou! Ik weet, diep in mijn hart dat ik bepaalde dingen als een droom, een nare boze droom meemaak, en dat ik daarom niet alert reageer op de signalen. Maar dat is mijn bescherming, de bescherming tegen de pijn van het erge missen van Mano, en ik berust daarin. Ik voel m'n ogen volstromen en ik rol me als een cocon in mekaar en huil zacht tot ik in slaap val.

Het gerinkel van de telefoon maakt me wakker. Ik neem op en hoor Mano zeggen dat ik meteen naar de bibliotheek moet komen. Mano! Mano? Met een doffe dreun dringt het tot me door dat de stemmen van de broers erg op elkaar lijken en dat het dus niet de stem van Mano kan zijn geweest. Weer die pijn in m'n borst, in m'n hart.

Een golf van misselijkheid overspoelt me en ik loop snel naar de badkamer waar ik over de wc-pot buig en het lijkt wel of ik al m'n verdriet eruit kots.

Tranen van onmacht en ellende lopen over m'n gezicht en ik kots net zo lang tot er niets meer uit komt. Na m'n gezicht en m'n handen te hebben gewassen, maak ik me een beetje op. Ik voel m'n handen trillen en bedenk dat ik me moet beheersen, ze wachten maar even.

Ze moeten toch begrijpen dat ik ook verdriet heb? Dat ik af en toe wat tijd voor mezelf nodig heb? Toch loop ik vrij snel daarna en ietwat zenuwachtig naar de bibliotheek toe en als ik daar binnenkom is tot mijn verrassing iedereen aanwezig en voel ik meteen een zeer negatieve lading in de lucht hangen.

Ja, wat had ik eigenlijk verwacht? Dat ze staan te juichen om alles wat er de afgelopen tijd gebeurd is?

Maar ze hadden me wel even over deze onverwachte vergadering op de hoogte kunnen stellen. Is dit soms een psychologische zet van de familie?

Er staat een voor mij onbekende man met Sofia te praten en wanneer hij aan me wordt voorgesteld begrijp ik dat hij de notaris van de familie is.

Oh, dus het gaat nu gebeuren.

Ik ben blij dat ik me een beetje opgemaakt heb, dan voel ik me altijd wat zelfverzekerder.

Wat ben ik blij dat Stephen mij al op de hoogte heeft gebracht, want ik had het nu in mijn broek gedaan van onzekerheid en angst over wat ik te horen zou krijgen. Maar nu ga ik zitten en wacht op de dingen die komen gaan met een zekere uitstraling van zelfbewustheid en zelfverzekerdheid.

Ik wacht natuurlijk eerst af wat zij te zeggen hebben en ik zit naast Dorinthe die me een beetje onzeker toelacht.

Er staan voor de open haard drie chesterfield banken met naast iedere bank een klein tafeltje, waar wat schaaltes met hapjes opstaan. Alle wanden met boeken zijn sfeervol verlicht en normaal gesproken is het een heerlijke en gezellige ruimte, maar nu lopen de rillingen over mijn rug.

Ik krijg een wijntje in de hand gedrukt van Anna en als zij rondkijkt of ze iedereen heeft voorzien loopt ze de deur uit en ik kan er niets aan doen dat, wanneer ik Sofia en Christina naast elkaar op het bankje tegenover mij zie zitten, ik moet denken aan die reclame van een paar jaar geleden, waarin een prachtige vrouw haar parelketting stuktrok toen ze hoorde dat ze niets zou erven.

Ik kijk tersluiks even naar ze, maar ze hebben geen van beiden een parelketting om.

Terwijl ik naar de notaris luister die exact hetzelfde vertelt als wat ik al gehoord heb, zie ik de stijgende en soms verontwaardigde uitdrukkingen op de gezichten voor me verschijnen.

Wanneer de notaris er de nadruk oplegt dat er voor de familie niets verandert, maar dat alles alleen maar op mijn naam is komen te staan, zie ik hem een beetje meewarig mijn kant uitkijken alsof hij begrijpt dat ik van deze familie niet veel begrip kan verwachten.

En dat komt dan ook meteen tot uiting zodra de notaris de kamer heeft verlaten.

Pericles gaat voor me staan en in al zijn dominantie probeert hij indruk op me te maken als hij met stemverheffing aan me vraagt: 'Hoe heb je dit in godsnaam voor elkaar gekregen? Hoe heb je Mano zo kunnen manipuleren dat hij dit belachelijke testament heeft laten opstellen? Jammer genoeg is dit rechtsgeldig, maar denk maar niet dat je de rijke erfgename kunt gaan uithangen...'

Hij wordt onderbroken door Dami die het anders aanpakt. 'Kijk Deb, je begrijpt toch wel dat je dit niet allemaal aan kan, Mano net dood, papa dood en die had het toch voor het zeggen, hoe denk je dit aan te pakken? Ik bedoel, wat kun je nu eigenlijk?'

Ik krimp in mekaar als hij de naam van Mano noemt, maar daarna, als hij in de aanval gaat, verman ik me en ga weer rechtop zitten. Even probeer ik een blik op te vangen van Sofia, die hier overduidelijk heel veel moeite mee heeft, maar me toch niet recht aan kijkt.

Maar Dami gaat door: 'Debby, je kunt toch eigenlijk helemaal niets? Wat heb je voor opleiding genoten? Ja, gestudeerd hebben we allemaal, maar daarna? In de praktijk? Je kunt toch niet 'De Amphora Groep' gaan leiden als je niet weet hoe je dat moet aanpakken, dat snap je toch wel?'

En hij kijkt de kamer rond, naar ieders gezicht om bevestiging te krijgen.

Maar niemand reageert.

Ik haal diep adem, probeer me te beheersen, terwijl het huilen me nader staat dan het lachen en begin het uit te leggen. 'Dit was voor mij ook compleet een verrassing, een schok. Nooit heeft Mano het er met mij over gehad! Geen idee dat hij dit ooit wilde of er zelfs over nagedacht had.'

'Nee, logisch,' zegt Christina. 'Hij was ook niet echt van plan om nu al dood te gaan, toch?'

Het klinkt pijnlijk sarcastisch en niemand zegt wat.

De complete verwarring is in de hele ruimte voelbaar.

De situatie is natuurlijk ook gecompliceerd.

Een zinderende stilte vult de kamer.

Na een tijdje kucht Sofia en ik kijk haar hulpeloos aan. Ze gaat wat verzitten op de bank en zet haar wijntje op het tafeltje naast haar. Sofia is nog steeds een moderne, mooie vrouw. Niet echt een oma- type. Haar geblondeerde haar is net niet opvallend, maar mooi gedaan en elke dag heeft ze haar gezicht keurig verzorgd en zit ze perfect in de make-up. Een ware reclame voor het bedrijf! Ook nu, ondanks het verdriet, heeft ze zich mooi opgemaakt en haar haar zit in een bescheiden wrong in haar nek gekapt. Gisteren, tijdens de herdenkingsdienst heeft ze erg veel bewondering geogst bij het kleine gezelschap door haar intens ingehouden verdriet, waardoor haar schoonheid nog beter tot zijn recht kwam. Iedereen weet dat ze niet veel aankan en dat ze niet zoveel gewend is, dus de hele familie houdt altijd rekening met haar. Ze kijkt me aan en zegt: 'Ik vind dat we geen overhaaste conclusies moeten trekken. Als Mano dit zo heeft bedacht, om wat voor reden dan ook, moeten we dat respecteren vind ik, en daarbij komt dat ik Deborah, (ze noemt me nooit Debby, waarschijnlijk te ordinair) als nieuwe CEO het voordeel van de twijfel gun.'

Ze kijkt naar Per en Dami en vervolgt: 'Ik hoop dat jullie je hier ook een beetje in kunnen vinden. Want jullie moeten samenwerken en Deborah moet ingewerkt worden. Alle facetten van het bedrijf moet ze tot in de puntjes leren kennen, en Damian... dat houdt in dat ook jij vanaf nu regelmatig op het bedrijf aanwezig bent. Je kunt nu niet meer, zoals je tot nu toe hebt gedaan, de kantjes er van aflopen. Ben ik duidelijk?' En ze kijkt iedereen even aan, maar met een doordringende blik naar Dorinthe. Iedereen weet dat zij Dorinthe de schuld geeft van het verzuim van Dami en ik moet in mezelf een beetje lachen. Het lijkt wel een stelletje kleine kinderen die op hun donder krijgen.

Dami loopt kwaad de bibliotheek uit, maar Dorinthe blijft zitten. Vreemd, meestal zijn die twee het altijd met elkaar eens. Per schenkt zich nog een keertje bij, vergeet daarbij helemaal dat wij misschien ook nog wel wat willen drinken

en knikt naar zijn moeder. 'Oké, we doen voor dit moment wat jij wilt. Ik moet toegeven dat er inderdaad alleen op papier veel is veranderd en dat het dagelijks leven precies hetzelfde blijft. Dan alleen zonder Mano. Maar wanneer het bedrijf onder leiding van jou' en hij kijkt me met een harde blik in zijn ogen aan, 'eronder te lijden heeft, dan krijg jij een groot probleem, dame!'

En ook hij beent de bibliotheek uit, gevolgd door Christina, die met dribbelende pasjes op haar hoge stiletto's met het glas in haar hand achter hem aanloopt.

Sofia kijkt me aan en de uitdrukking in haar ogen verandert van een peinzende naar een koude kille blik. 'Zo, daar zit ik dan even helemaal alleen met 'het meisje van nergens'.'

Verbijsterd door de ommekeer in haar hele wezen blijf ik doodstil zitten en kijk haar vragend aan.

'De vrouw die eerst mijn zoon, daarna het bedrijf en nu ook nog mijn huis onder mijn voeten heeft weggekaapt. Hoe ga je dit goedmaken, vraag ik me af?' Ze blijft me nog een paar seconden aankijken en het is alsof haar ogen door me heen boren.

Dan staat ook zij op en loopt weg.

Sprakeloos blijf ik zitten en de knoop in mijn middenrif wordt nog meer aangetrokken.

'Het meisje van nergens?'

Ja, daar heeft ze wel gelijk in, maar daar kan ik ook niet zoveel aan veranderen. Ik was zo blij nu eindelijk eens bij een gezin te horen, bij een echte familie. Drie jaar lang heb ik heel gelukkig geleefd met mijn man, die van me hield en met zijn familie. Ik heb mezelf, na ons trouwen twee jaar geleden, meteen mevrouw Tsoureki genoemd.

En dat ben ik nog steeds natuurlijk. Maar het 'bij de familie' horen, valt bij deze nare uitspraak van Sofia een beetje in het water.

Officieel ben ik het natuurlijk wel, maar gevoelsmatig? Of zou dit alleen maar tijdelijk zijn? Als ik nu mijn werk eens heel goed ga doen, het respect van de familie moet ik na-

tuurlijk in hun ogen nog verdienen. Als ik dat ga proberen, trekken ze vast allemaal wel bij.

En ik moet natuurlijk ook wel begrijpen dat de familie verdriet heeft en zich door mij enorm gepasseerd voelt. Ik moet proberen dat gevoel bij hen te veranderen in respect, door hard te werken op de zaak.

Zo, dit is een 'Mano-waardig' besluit vind ik en ik sta op, zet mijn glas op het dienblaadje op tafel en ga met een nog steeds misselijk gevoel terug naar mijn eigen vertrekken.

Als ik binnenkom, doe ik de deur achter me in het slot, loop naar de voordeur en doe die ook op het nachtslot, ik heb echt geen zin in weer een snelle confrontatie tussen de familie en mij. Ik voel me ziek en moet even bijkomen van wat Sofia als laatste tegen me heeft gezegd: 'het meisje van nergens!' Het klinkt zo, ja, wat is het goede woord daarvoor... makkelijk? Simpel? Ik ben natuurlijk ook een meisje van nergens... ik heb geen roots, geen familie zoals de familie Tsoureki, maar dat kan mij niet aangerekend worden, vind ik.

Ik loop naar boven en ga op m'n bed liggen. De woorden 'het meisje van nergens' blijven als een zacht staccato in mijn hoofd tikken en ik denk aan hoe blij ik was om bij een familie te behoren.

Ik weet ook wel dat oude families prijs stellen op de goede achtergrond van een meisje als zoonlief verliefd wordt. Nou, dat konden ze inderdaad bij mij vergeten.

Ik ben te vondeling gelegd in een klooster in Maastricht. Dat klooster heeft er waarschijnlijk al gestaan toen Nederland nog een republiek was en ik werd daar, neem ik aan, door mijn moeder op de stoep neergelegd, voor zover een klooster een stoep heeft dan. De nonnen vertelden me heel lief, toen ik een jaar of vier was, dat ik misschien van goede afkomst was, maar ongewenst, omdat er vroeger in het klooster heel veel adellijke dames woonden en mijn moeder daar van op de hoogte moet zijn geweest. De nonnen hebben mij een naam gegeven en vertelden mij later dat ze daar nog een meningsverschil over hebben gehad. Een klei-

ne minderheid wilden mij Beatrice noemen, omdat het klooster 'de Beyert' heette, maar de meesten vonden Deborah een mooie naam. Dat is het toen geworden en ik heb daar tot mijn vijfde jaar gewoond.

Toen werd ik geadopteerd door een man en een vrouw die ik opeens papa en mama moest noemen. Dat hadden ze beter niet kunnen doen, want de jaren bij de nonnen, die door mij als zeer rustig en stabiel zijn ervaren, werden overschaduwd door de nare jaren daarna. Ik weet nog als de dag van gisteren dat papa mij vertelde dat hij van mama ging scheiden en ik haar nooit meer mocht zien... en dat er een andere mevrouw in huis kwam die ik in haar plaats mama moest noemen. En dat was helemaal geen lieve mama. Ik heb het woord ook nooit meer over mijn lippen kunnen krijgen tot grote woede van papa. Die strijd heeft jaren geduurd en zo snel als ik kon ben ik, na de middelbare school, zo ver mogelijk van 'papa en mama' vandaan gaan studeren. Ze hebben hun handen van mij afgetrokken en ik heb de volledige studie zelf moeten bekostigen. Ik heb ze ook nooit meer gezien en ze lijken wel in het niets opgelost. Om toch nog een gehoorzame dochter te zijn, heb ik ze overal gezocht toen Mano me ten huwelijk had gevraagd, om ze uit te nodigen voor de bruiloft. Ik heb ze echter nergens kunnen vinden. Zelfs de nonnen waren niet meer waar ik ze in mijn hart altijd wist te vinden, in het klooster. Het klooster is jaren geleden al opgeheven en het gebouw waar ik de eerste jaren van mijn eenzame leven heb doorgebracht is nu een ruïne. Ik ben er nog wel een keertje heen geweest en behalve de beide torens, waar het weelderig onkruid heerlijk groeien kan is alles ingestort. Alleen aan de voorkant, aan de tuin kun je nog zien dat er ooit liefdevolle handen aan het werk zijn geweest. Ik heb de nonnen voor altijd in mijn hart gesloten, al heb ik ze dat nooit kunnen vertellen.